

Arrest

nr. 74 792 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier uit Basra. U bent Iraaks staatsburger. Vanaf uw geboorte op 11 november 1982 woonde u met uw ouders en uw zus (Al.) in Basra. Uw vader is overleden in 2003.

Sinds drieëneenhalf jaar had u een liefdesrelatie met (H.H.). U had hem ontmoet in uw winkel. Enkele dagen na de eerste ontmoeting begonnen jullie een relatie. Meestal ontmoetten jullie elkaar in uw winkel. Dan vrijden jullie met elkaar in het magazijn dat achter de winkel gelegen was. Soms gingen jullie uit of wandelden jullie langs de rivier.

Begin december 2010 kreeg u een telefoontje van uw vriend (H.). Hij zei dat zijn broer (A.) jullie relatie ontdekt had. (H.) wist niet hoe zijn broer op de hoogte was geraakt van jullie relatie. U denkt dat iemand jullie heeft zien vrijen in het magazijn van uw winkel. (A.) zou gedreigd hebben u te vermoorden. (H.) belde u om u te waarschuwen. U nam de bedreiging op dat moment niet serieus. Toch ging u bij een vriend, (M.Ab.K.), in Al-Tanuma logeren.

Enkele dagen later hoorde u van uw oom (Abd.Am.) uit Bagdad dat uw stam en de stam van uw vriend (H.) een stammenvergadering hadden gehouden. Daar zou beslist zijn dat uw vriend (H.) gedood moest worden als gevolg van jullie relatie en ook u werd als vogelvrij beschouwd. Bovendien moest uw familie de provincie Basra voor vijf jaar verlaten en moesten jullie aan de stam van (H.) een schadevergoeding betalen van 50 miljoen Iraakse dinar.

Deze beslissing werd genoteerd in twee vonnissen, één van de stammenraad van Bagdad en één van de stammenraad van Basra. Deze documenten werden bij uw burens in Basra afgeleverd. Deze gaven het aan uw moeder, die ze aan u gaf toen zij met uw zus u vervoegde in Al-Tanuma. Zo vernam u dat uw vriend (H.) dood was. Uw vriend Moslim en uw moeder hebben dit nagevraagd en uw vriend (H.) zou effectief gestorven zijn.

Na enkele dagen bij uw vriend (M.) in Al-Tanuma te hebben gelogeed, nam u uw moeder en zus mee naar Bagdad, waar u hen bij uw oom liet wonen. Zelf logeerde u enkele dagen bij een vriend van uw vriend (M.).

U vreest gedood te worden door de stammen omwille van uw homoseksuele relatie. Dat probleem deed u Irak verlaten.

U bent op 24 december 2010 uit Irak naar België vertrokken. Daar kwam u aan op 3 januari 2011. De dag erna vroeg u asiel aan.

U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 10 februari 2009, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 16 november 2010, een kopie van woonstkaart, afgegeven op 9 mei 2008, een document van het centraal comité voor Iraakse Arabische clans van Bagdad, afgegeven op 10 december 2010, een document van het comité van de Arabische clans van Basra, afgegeven op 11 december 2010 en een afleveringsdocument van DHL, afgegeven op 23 januari 2011.

B. Motivering

Na uw gehoor moet worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend omdat u uw vrees in het kader van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer specifiek hebt u het CGVS niet overtuigd van uw homoseksuele geaardheid in het algemeen en van uw homoseksuele relatie in het bijzonder. Bijgevolg hebt u het CGVS evenmin overtuigd van het feit dat u omwille van deze homoseksuele relatie met de dood bedreigd zou worden.

Er werd allereerst vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn betreffende de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid.

Zo komt de manier waarop u uw geaardheid zou hebben ontdekt niet aannemelijk over. U verklaart dat u vanaf de leeftijd van 16 jaar seksuele betrekkingen had met andere mannen (CGVS, p.19, p.21). U verklaart dat u uw seksuele geaardheid zou hebben ontdekt terwijl u met andere jongens naar homoseksuele seksfilms keek. Die films zouden jullie ertoe hebben aanzet elkaar aan te raken (CGVS, p.21). Eerst en vooral is het vreemd dat een groep jongens in een homofob land als Irak geneigd zou zijn samen naar homoseksuele seksfilms te kijken. In een land waarin homoseksualiteit niet aanvaard wordt, en niet bediscussieerd wordt, zoals u zelf aanhaalt (CGVS, p.21, p.23) is het bijzonder onwaarschijnlijk dat een jongen in zijn vriendenkring zou voorstellen om samen naar homoseksuele films te kijken, zonder angst te hebben voor het oordeel van anderen daarover.

Wanneer u verder gevraagd wordt of u zich onmiddellijk goed voelde bij uw eigen geaardheid, verklaart u 'ja, ik wil het' (CGVS, p.22). Zelfs in een open maatschappij is zich bewust worden van het feit dat men qua seksuele geaardheid tot een minderheid behoort een moeilijk moment vol onbehagen en vragen. Het is dus zeer moeilijk aan te nemen dat een dergelijke bewustwording, in een maatschappij die gekant is tegen homoseksualiteit zoals de Iraakse, zonder enige vraag of twijfel zou voorbijgaan.

De geloofwaardigheid van de door u beweerde homoseksuele geaardheid wordt verder op de helling gezet door het volgend element. Hoewel u sinds uw zestiende actief zou zijn geweest op relationeel vlak, en dat steeds met mannelijke partners (CGVS, p.19), kan u geen enkele ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Basra noemen. Sterker nog, u beweert dat zoiets niet bestaat (CGVS, p.19). Wanneer u gevraagd wordt naar min of meer geheime ontmoetingsplaatsen die bekend zijn onder homoseksuelen, vertelt u enkel dat u soms bij vrienden thuis op bezoek ging (CGVS, p.19). Ook antwoordt u ontkennend op de vraag of er websites bestaan die vooral door homoseksuelen worden bezocht (CGVS, p.19). Uw verklaring is niet alleen in strijd met de informatie waardover het Commissariaat-generaal beschikt, het feit dat u de zogenaamde versierplaatsen (reëel in Basra of virtueel) niet kent, werpt ernstige twijfels op over uw beweerde geaardheid.

Het is verder niet aannemelijk dat u in Irak verder niemand persoonlijk kende die een homoseksuele relatie had. U beweert bovendien dat u "zeer zeer weinig" hoorde over mensen met vergelijkbare problemen als het door u aangehaalde probleem (CGVS, p.24). Het is weinig aannemelijk dat iemand met een homoseksuele relatie in een land waar dat onaanvaard is, en waar hij vreest vermoord te worden omwille van dit feit, niet gevoeliger zou zijn voor nieuws over mensen in gelijkaardige situaties. Het feit dat u niet aanhaalt dat er de afgelopen jaren in Irak bijzonder gewelddadig werd opgetreden tegen mensen met een andere seksuele geaardheid, ondergraaft uw beweerde homoseksualiteit dus nog verder.

De bovenstaande vaststellingen zijn des te klemmender daar u beweert reeds vele partners te hebben gehad doorheen de jaren en daar u bovendien beweert er hiervan verschillende te hebben leren kennen in uw eigen winkel (CGVS, p.19). Dit zou immers impliceren dat u een ruime homoseksuele vriendenkring heeft, zodat mag worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van wat er leeft in de homoseksuele gemeenschap, zoals relaties van anderen, gewelddadige incidenten, ontmoetings- en uitgaansplaatsen en dergelijke meer.

Uw gebrek aan kennis over de wetgeving inzake homoseksualiteit in Irak, nochtans essentieel voor eenieder die zijn homoseksualiteit in uw land beleeft, trekt de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid opnieuw in twijfel. Zo beweert u dat homoseksuele relaties wettelijk gezien strafbaar zijn in Irak (CGVS, p.23), terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat seksueel contact tussen volwassenen van hetzelfde geslacht niet strafbaar is als het met wederzijdse instemming gebeurt. U kan bovendien niet aangeven welke daden precies strafbaar zouden zijn. Ook weet u niet of u beroep zou kunnen doen op een advocaat indien er een rechtszaak zou zijn, noch of er een beroepsinstantie is (CGVS, p.23).

De negatieve vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van uw seksuele geaardheid, worden versterkt door uw verklaringen betreffende uw relatie met (H.).

U beweert de afgelopen drieëneenhalf jaar een homoseksuele relatie te hebben gehad met (H.H.). U verklaart met hem een liefdesrelatie te hebben gehad. Desondanks vallen uw verklaringen moeilijk te rijmen met een werkelijke vaste liefdesrelatie. Er werd u tot tweemaal toe gevraagd wat u en (H.) zoal samen deden en telkens haalde u enkel seks aan (CGVS, p.4, p.19). Hoewel dit een aanvaardbaar antwoord zou zijn voor iemand die beweert een zuiver seksuele relatie te onderhouden met zijn partner, is het antwoord in uw geval tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat jullie ook een liefdesrelatie hadden (CGVS, p.4, p.6). Van een liefdesrelatie kan immers worden verwacht dat deze ruimer is dan enkel het seksuele aspect en moest u werkelijk zulk een relatie hebben gehad mag worden verwacht dat dit in uw verklaringen tot uiting zou komen. Ook wanneer u gevraagd wordt wat jullie buiten vrien nog met elkaar doen geraakt u niet verder dan het opsommen van een paar algemene activiteiten, die tot de vrijetijdsbesteding van de gemiddelde burger behoren, op te noemen. U vertelt met name dat jullie samen dingen deden, zoals langs de rivier wandelen, naar een pretpark gaan, iets gaan drinken en jullie vermaken (CGVS, p.20). Uit deze verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat jullie een vaste liefdesrelatie hadden.

Ook als u specifiek naar concrete informatie wordt gevraagd kan u niet overtuigen.

Zo verklaart u dat uw partner vaak over zijn familie vertelde. Toch weet u desgevraagd niet hoe de moeder van (H.) heette, kent u de naam van één van zijn twee zussen niet en kent u het beroep van zijn vader niet (CGVS, p.4, p.5). Het feit dat u zijn familie nooit ontmoet zou hebben, weegt niet op tegen uw bewering dat (H.) veel over zijn familie zou verteld hebben.

Verder kan u het uiterlijk van uw beweerde partner niet in detail beschrijven. Wanneer u gevraagd wordt hoe uw vriend er uit zag, antwoordt u dat hij veel op u lijkt, en dat u verliefd op hem bent. Gevraagd naar meer details, verklaart u dat hij even groot is als uzelf, zwart haar heeft en bruine ogen, dat hij een lichtbruine huid heeft, en fijn van bouw is. Dat is evenwel een beschrijving die van toepassing is op veel Iraakse mannen. Gevraagd naar de kledingsstijl van uw vriend, antwoordt u 'normaal'. Pas wanneer u gevraagd wordt naar feiten waardoor een andere persoon uw vriend zou kunnen herkennen op straat, somt u meer details op (CGVS, p.6).

U kan het CGVS evenmin overtuigen wanneer u gevraagd wordt naar bijzondere (vreugdevolle of droevige) momenten in uw relatie. U vertelt slechts algemeenheden, zoals dat jullie zeer gelukkig en dicht bij elkaar waren. Jullie zouden bovendien nooit ruzie hebben gemaakt. U hangt een geromantiseerd beeld op van uw relatie maar kan nauwelijks concrete belangrijke momenten in uw relatie aangeven, zelfs wanneer deze vraag u meermaals op in verschillende bewoordingen wordt gesteld.

Enkel wanneer u gerichte vragen worden gesteld over specifieke voorbeelden van mogelijke opvallende momenten in uw relatie, zoals huwelijken, ziektes of reizen, verklaart u dat u dat allemaal met uw vriend heeft meegemaakt (CGVS, p.21). Zo verklaart u dat u uw vriend (H.) medicijnen bracht wanneer hij ziek was. (CGVS, p.21). Gevraagd waar u hem deze medicijnen dan bracht, uw eerdere bewering dat u nooit bij hem thuis was geweest indachtig (CGVS, p.5), verklaart u dat u ergens met hem afsprak. Het is

weinig aannemelijk dat, indien uw vriend te ziek zou zijn geweest om zelf medicijnen te gaan kopen, hij wel in staat zou zijn geweest om u ergens te ontmoeten om de medicijnen van u over te nemen. Bovendien kan u de plaats niet noemen waar u met hem afsprak (CGVS, p.21).

Wat betreft de manier waarop uw beweerde relatie met (H.) aan het licht zou zijn gekomen, moet gesteld worden dat uw verklaringen weerom afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele geaardheid in het algemeen en aan de geloofwaardigheid van (de ontdekking) van uw relatie in het bijzonder. Zo verklaart u dat jullie meestal vrijden in het magazijn dat achter uw winkel gelegen was. U verklaart dat u tijdens de warme middaguren het rolluik van de winkel half naar beneden deed. Tijdens die uren vrijde u dan met uw vriend in het magazijn, waarvan u gewoonlijk de deur op slot deed. De dag van de ontdekking zou u echter vergeten zijn de deur op slot te doen (CGVS, p.16). Het loutere feit dat u het rolluik van de winkel altijd maar half sloot, is niet in overeenstemming met de houding van iemand die voor zijn leven vreest omwille van zijn seksuele geaardheid. U verklaart wel dat u gewoonlijk de deur naar het magazijn op slot deed. Het feit dat deze deur die bewuste middag niet op slot was, verklaart u door te zeggen dat u dat was vergeten (CGVS, p.26). Deze nonchalance is evenmin in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees voor uw leven omwille van uw homoseksualiteit, te meer omdat u er zich wel degelijk van bewust bent dat in de Iraakse samenleving homoseksualiteit niet aanvaard wordt (CGVS, p.7, p.13, p.15, p.16, p.19...).

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw door u beweerde seksuele geaardheid en de beweerde homoseksuele relatie met (H.). Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u inroept, aangezien deze volledig gebaseerd zijn op uw beweerde homoseksuele relatie.

De twee documenten van de comités van de clans van Bagdad en van Basra kunnen niet opwegen tegen de bovenstaande vaststellingen. Ten eerste moet gesteld worden dat dit geen originele documenten zijn, maar kleurenkopies, terwijl u wel naar de documenten verwijst als zouden ze in die vorm bij u zijn afgeleverd (CGVS, p.9). Bovendien is het bijzonder onwaarschijnlijk dat officiële comités als deze hun besluit tot strafbare daden op papier zouden zetten. Er moet trouwens gesteld worden dat dergelijke documenten door eenieder op elk moment kan zijn opgemaakt, waardoor er sowieso weinig bewijswaarde aan kan worden toegekend. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt eveneens dat zowat alle documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn in Irak. Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven. (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het

reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reël risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reël risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de kopie van uw woonstkaart ondersteunen uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze zaken worden hier echter niet ter discussie gesteld. Het document van DHL ondersteunt enkel uw verklaring dat u na uw aankomst in België nog documenten heeft toegestuurd gekregen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer van D. Vanheule en het "Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR.

Volgens verzoeker spreekt verweerder zich tegen waar deze enerzijds het niet aannemelijk vindt dat een groep jongeren samen naar een homoseksuele film kijkt doch anderzijds wel erkent dat er ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen bestaan in Basra, te meer omdat het kijken naar een homoseksuele film met een groepje tieners, dat trouwens is gestart als een spelletje, minder risicovol is dan het gaan naar ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en stelt dat hij details vertelde over het kijken van de homoseksuele film.

Dat hij zich onmiddellijk goed voelde bij zijn geaardheid, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, strookt volgens verzoeker niet met zijn verklaringen bij het CGVS. Hij citeert zijn verklaringen ter zake en benadrukt dat hij niet eenzijdig verklaarde zich goed te voelen doch dat hij zijn twijfels heeft geuit en het had over het zich alleen voelen en het gevoel hebben tot een minderheid te behoren.

Omtrent de motivering dat hij niet op de hoogte is van wat leeft in de homoseksuele gemeenschap in Basra betoogt verzoeker dat verweerder onterecht uitgaat van stereotypen en de veronderstelling dat iedere homoseksueel zich moet ophouden op plaatsen waar homoseksuelen komen. Verzoeker wist dat homoseksualiteit niet aanvaard werd in zijn land en koos ervoor om slechts in besloten kring voor zijn geaardheid uit te komen. Hij citeert zijn verklaringen van bij het CGVS en benadrukt dat de homoseksuele contacten die hij had voor zijn relatie met H. van korte duur en puur seksueel waren.

Verzoeker volhardt dat homoseksuele relaties in zijn land strafbaar zijn. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de stelling dat homoseksuele relaties niet strafbaar zijn in Irak niet correct is. Homoseksuele relaties worden in de wet niet expliciet veroordeeld doch er zijn tal van andere wetsartikelen die kunnen worden aangewend om homoseksuelen te straffen.

Met betrekking tot zijn relatie met H. verwijt verzoeker verweerder dat deze zijn verklaringen slechts fragmentarisch heeft beoordeeld en enkel in die zin heeft gelezen dat zij zouden leiden tot een negatieve beslissing. Hij citeert zijn verklaringen van bij het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat hij nog andere dingen deed met H. buiten de liefde bedrijven.

Verzoeker haalt zijn verklaringen van tijdens het gehoor bij het CGVS aan omtrent het uiterlijk van H. Verzoeker benadrukt, betreffende het verwijt dat hij geen specifieke voorbeelden gaf van mogelijk opvallende momenten in hun relatie, dat hij en H. zich naar de buitenwereld toe niet konden profileren als koppel zodat het normaal is dat zij geen speciale uitstappen deden in hun relatie.

Verzoeker stelt dat wat in de documenten van de comités van de clans staat misschien wel strafbaar is maar dat het weinig waarschijnlijk is dat zij daarvoor strafrechtelijk zouden worden vervolgd. Stammen hebben in Irak veel macht. Rekening houdend met de feiten zullen strafbare feiten gepleegd door de stammen als onbestaand beschouwd worden en worden genegeerd.

Verzoeker voert nog aan dat verweerder de vele details en mooie herinneringen en gevoelens waarmee hij alles vertelde, negeert. Hij citeert een aantal passages uit het gehoorverslag. In het licht van onder meer deze verklaringen en bovenstaande argumenten moet minstens het voordeel van de twijfel worden verleend. Hij is homoseksueel en vreest vervolging. De bescherming van de Iraakse autoriteiten kan hij onmogelijk inroepen nu homoseksualiteit op alle niveaus onaanvaardbaar is en tot op heden strafrechtelijke gevolgen heeft.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker werd ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV en de Raad stelt vast dat het ter terechtzitting bijgebracht stuk en zijn verklaringen stroken met zijn voorgehouden seksuele geaardheid. Verzoekers verklaringen aangaande de beleving van zijn geaardheid zijn niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en zijn te rijmen met zijn voorgaande verklaringen zoals deze blijken uit het administratief dossier.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op de informatie in het administratief dossier kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, omwille van het behoren tot een sociale groep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS